

управління ризиком. Будь-який з розглянутих документів може бути взятий за основу при розробці вітчизняного стандарту ризик-менеджменту, хоча, на наш погляд, найбільш прийнятний для цього стандарт ISO 31000. Цьому стандарту притаманна чіткість визначення, зрозуміла термінологія, практична спрямованість, системний підхід щодо формування систем ризик-менеджменту на практиці. Використовуючи даний стандарт організація може порівняти власну практику управління ризиками з міжнародним досвідом та визнаними підходами, виявити проблемні місця, зменшити витрати ресурсів на розробку та впровадження корпоративної системи ризик-менеджменту.

Література.

1. AS/NZS Risk Management Standart 4360 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.riskmanagement.com.au>.
2. Risk Management Standard, FERMA [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ferma.eu/Default.aspx?tabid=195>.
3. ISO / IEC 31010:2009 Risk management – Risk assessment techniques [Електронний ресурс]. – Режим доступу: - http://www.iso.org/iso/ru/catalogue_detail?csnumber=51073.

УДОСКОНАЛЕННЯ ВИРОБНИЧОЇ СТРУКТУРИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Дяченко Є.Ю., студент*,

*Харківський національний технічний університет
сіського господарства імені Петра Василенка*

Динамічні умови ринкового середовища породжують необхідність ефективної адаптації суб'єктів господарювання до виникнення нових можливостей та загроз щодо їх діяльності. В разі ігнорування можливостей вдосконалення внутрішніх процесів, підприємство втрачає свої конкурентні позиції, виникає загроза його витіснення з ринку і банкрутство. Однією з вагомих заporук успіху підприємства, що гарантує вирішення проблеми адекватної реакції на зміни середовища функціонування, є ефективно побудована структура. Виробнича структура підприємства – це сукупність

---

* Науковий керівник – Сагачко Ю.М., ст. викладач

виробничих одиниць підприємства (цехів, служб), що входять до його складу і форми зв'язків між ними.

Розробка виробничої структури є одним з найважливіших моментів техніко-економічного обґрунтування створення підприємства, так як вона багато в чому сприяє підвищенню ефективності робіт підприємства. Вона визначає поділ праці між окремими його частинами, тобто внутрішньогосподарської спеціалізації та кооперування виробництва.

Виробнича структура підприємства багато в чому визначається специфікою застосовуваних технологічних процесів. Організація виробничих процесів підпорядковується певним принципам, головними з яких вважаються: спеціалізація, пропорційність, паралельність, безперервність, ритмічність. При формуванні виробничої структури підприємства обов'язково необхідно враховувати основні принципи організації виробничих процесів. В іншому випадку це призведе до нерациональної організації виробничої структури підприємства, організації виробничого процесу і, як наслідок, - до збільшення витрат виробництва.

Загальнотеоретичні, а також галузево-специфічні проблемні аспекти формування й використання виробничого потенціалу підприємства викладено у працях П.Т. Саблука [1], В.Я. Месель-Веселяка [1], В.Н. Авдєєнка й В.А. Котлова [2], В.А. Береславської [3], Т.В. Калінеску [4], В.В. Россохи [5].

Структура сільськогосподарських підприємств має забезпечувати найправильніше поєднання в часі та у просторі всіх його ланок виробничого процесу. Важливим чинником, який впливає на виробничу структуру, є величину і масштаби виробничої діяльності підприємства його цехів.

З метою удосконалення виробнича структура повинна передбачати:

- укрупнення цехів;
- дотримання раціонального співвідношень між основними, допоміжними і обслуговуючими цехами і ділянками;
- раціоналізацію планування підприємства, розміщення цехів і земельних ділянок з урахуванням характеру технологічного процесу;
- забезпечення необхідного рівня спеціалізації і кооперування виробництва;

— розташування виробничих підрозділів послідовно у процесі технологічного процесу: склади - сировини, матеріалів; цехи ділянки, склади зі змінним устаткуванням, запасними частинами;

— компактність розташування підприємства, раціональна щільність забудови території підприємства, дотримання раціонального відстані між корпусами, цехами, виробничими ділянками і складами;

— скорочення транспортних комунікацій і в середині підприємства, і поза нею.

Отже, для поліпшення виробничої структури підприємства, в першу чергу, необхідно централізувати допоміжне виробництво, що дає змогу підвищити продуктивність праці, та скоротити зайві і паралельно діючі виробничі підрозділи. Також важливими шляхами покращення виробничої структури підприємства є подолання сегментації в побудові виробничих процесів і створення єдиних потоків виготовлення продукції без виділення цехів. Одним із необхідних кроків в цьому напрямку є універсальність виробництва, що полягає у випуску різної за призначенням продукції, яка комплектується з однорідними за конструкцією і технологією вузлами і деталями, а також в організації виробництва супутніх виробів. Також, не менш важливим, є і розвиток широкої кооперації по горизонталі між підприємствами, що входять у різні об'єднання, з метою скорочення витрат виробництва за рахунок збільшення масштабів однотипної продукції та повного завантаження потужностей.

Література.

1. Саблук П.Т. Аграрна реформа / П.Т. Саблук, В.Я. Месель-Веселяк // Економіка АПК. – 2009. - №12. – С. 6-21.

2. Авдєєнко В.Н. Производственный потенциал промышленного предприятия / В.Н. Авдєєнко, В.А. Котлов. – М.: Экономика, 1989. – 240 с.

3. Береславская В.А. Производственный потенциал в реализации конкурентоспособного развития предприятий / В.А. Береславская // Молочная промышленность. – 2005. - №12. – С.48.

4. Калінеску Т.В. Критерії та показники оцінювання оновлення виробничого потенціалу АПК / Т.В. Калінеску, Н.А. Карамушко // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. - №4. Т.2. – С. 29-33.

5. Россоха В.В. Формування і розвиток виробничого потенціалу аграрних підприємств / В.В. Россоха. – К.:ННЦ «Інститут аграрної економіки», 2009. – С. 398.